

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J.K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie o sygn.
akt I ACa 357/21,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 6 września 2023 r.:

1. odrzuca skargę;

**2. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
na rzecz skarżącej J.K. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem
uiszczonej opłaty od skargi.**

(P.S.)

UZASADNIENIE

Skargą na przewlekłość postępowania z 21 lutego 2023 r., uzupełnioną pismem z 5 maja 2023 r., J.K. działając osobiście, wniosła skargę na przewlekłość postępowania w sprawie prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu sygn. akt I ACa 357/21 domagając się: (1) stwierdzenia przewlekłości postępowania, (2) przyznania od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kwoty

10 000 zł, a także (3) zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kosztów niniejszego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga J.K. podlegała odrzuceniu.

Z uwagi na datę wniesienia skargi J.K. oraz datę posiedzenia niejawnego, wobec wejścia w życie z dniem 1 lipca 2023 r. zmian w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) w pierwszej kolejności należało ustalić przepisy stanowiące podstawę orzekania w przedmiocie skargi J.K. Nie ulega wątpliwości, iż będą to przepisy ustawy o skardze na przewlekłość w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2023 r., albowiem zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2023, poz. 614), do skarg na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki wniesionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zważyć, jednakże należy, że zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt III SSP 42/04, do skargi na przewlekłość postępowania uregulowanej w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r.

o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w sprawie cywilnej, stosuje się przymus adwokacko-radcowski.

Przymusowe zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma charakter bezwzględny i jest powszechnie znanym wymaganiem. Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są niedopuszczalne.

W konsekwencji, przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż skargę J.K. na przewlekłość postępowania w sprawie prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu sygn. akt I ACa 357/21 należało odrzucić, albowiem została ona sporządzona, podpisana i wniesiona osobiście przez skarżącą.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, odrzucił skargę.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych – uiszczonej przez skarżącą opłacie od skargi w kwocie 200 zł – stanowi art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczoną od niej opłatę.

P.S.

[ał]

